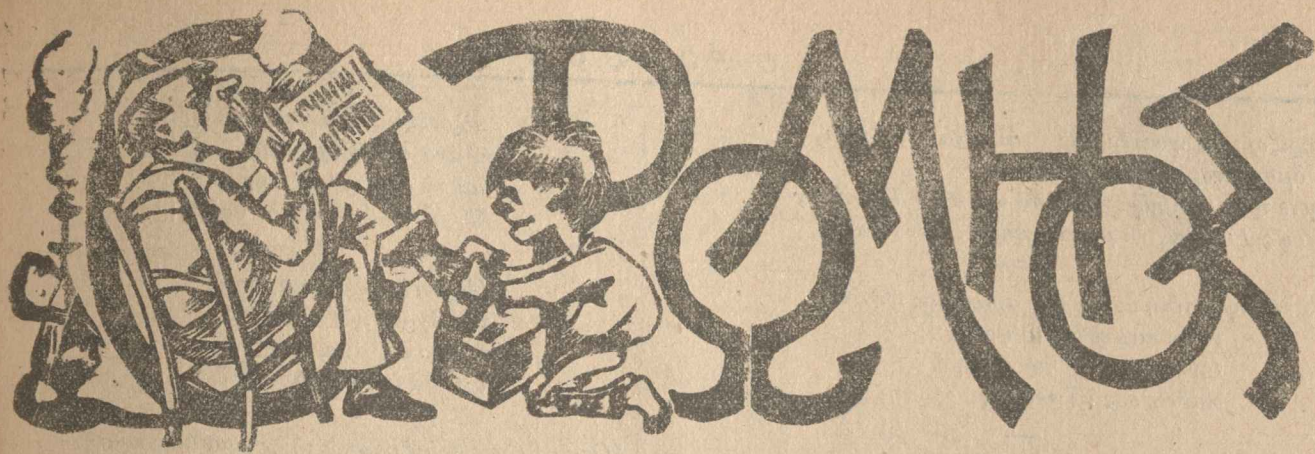

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελκοστών και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάρηα Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἴκοσι καὶ ἑννέα τοῦ μηνὸς Ἀπρίλη,
ἀρχινοῦν καὶ πάλιν βουληφόρων χεῖλη.

Ἑνῆκόσα τριάντα καὶ ἑννέα
καὶ ἐξελέγεις καὶ τρόπαια νέα.

Τῆνοι νέοι τῶν ξυλόνων
τοὺς Ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων.

μήτε καμμία σφαῖρα
καὶ λίθος ἐκεῖ πέρα.

Φ.—Θυμᾶσαι, Περικλέτο μου, θυμᾶσαι τοὺς Ἀγῶνας;
Π.—Ναί, τοὺς θυμοῦμαι, Φασουλῇ, καὶ νῦν καὶ τοὺς αἰῶνας.

Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ
μόνον αὐτοὺς θὰ θυμηθῶ,
αὐτοὺς θ' ἀναπολήσω,
καὶ θὰ μελαγχολήσω.

Καὶ ποῖος δὲν ἀναπολεῖ
τῆς δόξης τὰς ἡμέρας;
Δὲν ἔχω κέφι, Φασουλῇ,
νὰ πάω μήτε σιτὴ Βουλῇ
ν' ἀκούσω τοὺς πατέρας.

Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ σιτὸ Στάδιο πηγαίνω
καὶ μόνος μπαينوβαίνω.
Κανένας παλαιοκαφρενὲς
δὲν κάθει ἐκεῖ πέρα,
καὶ σὲ κερκίδες ἀδεσναῖς
κυτιάζω τὴν μητέρα
τῆς δόξης τῆς περιφανοῦς
νὰ βλέπῃ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ σιτὸ Στάδιο πηγαίνω
καὶ μόνος μπαينوβαίνω.
Ἀπάνω κάτω περπατῶ
καὶ ψάλλω θλιβερά,
καὶ μόνος μου χειροκροτῶ
καὶ σκούζω ρά ρά ρά.

Ποῦ τόση δόξα μας λευκή;
μήτ' ἐφαλτήρες εἶν' ἐκεῖ,

Μήτε κανέν' ἀκόντιον, μήτε κανένα δίσκο,
βρὲ Φασουλῇ, δὲν βρῖσκω,
καὶ κάθομαι σιτὸ κάθισμα τοῦ Βασιλῆα καὶ κλαίω,
καὶ τέτοια μόνος λέω.

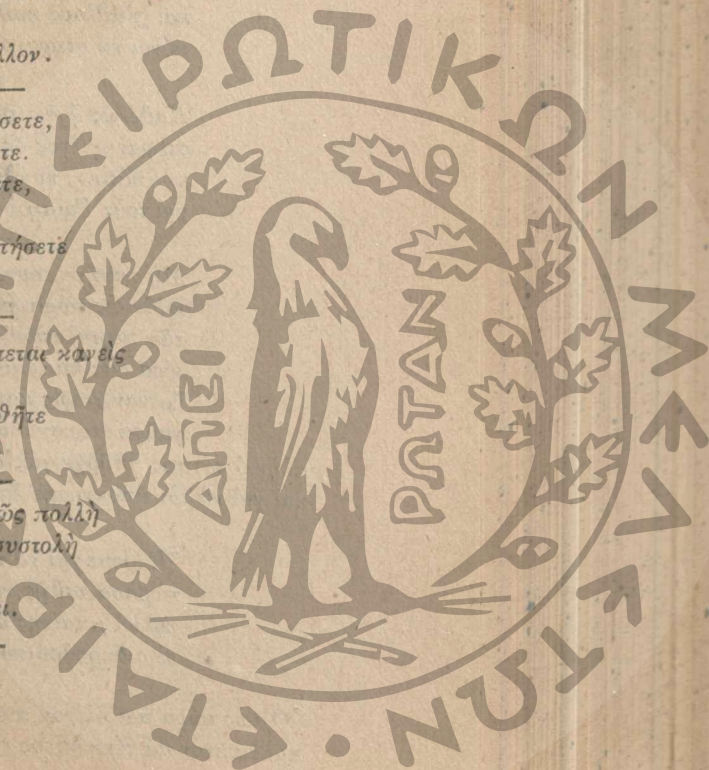
Περάσετε, Πανέλληνες, βραβεῖα νὰ μοιράσω
γιὰ τοὺς ἀγῶνας περισσά,
ἐμπρός, σὲ κύπελλα χρυσά
νέκταρ νὰ σᾶς κερᾶσω.

Ἐκ τούτου πάντες πίνετε,
μὲ τοῦτο καὶ ὁ μὴ θέλων
ἡμίθεος θὰ γίνεταί
σιτὸ μετ' ὀλίγον μέλλον.

Μὲ τοῦτο καρδαμώσετε,
μὲ τοῦτο δυναμώσετε.
Χωρὶς νὰ συζητήσετε,
μὲ συστολῆς αἰδῶ
τὰς προτομάς σας στήσετε
σιτὸ Στάδιον ἐδῶ.

Ἐμπρός, μὴν' ντρέπεται κανείς
ἡμίθεος ἰθαγενής,
μαρμάρων μὴ φεισθῇτε
ν' ἀποθαναισθῇτε.

Ναὶ μὲν γνωρίζω πῶς πολλὴ
τοὺς Ἑλλήνας μου συστολή
καὶ μετριοφροσύνη
πάντα τοὺς διακρίνει.

Γνωρίζω πώς κανένας σας αγάλματα δεν θέλει,
ἀλλ' ὅμως ἀνοησίων ἐστὶν ἀνοησία
νᾶχετε τόσα μάρμαρα καὶ ἄλλου καὶ στήν Πεντέλη,
καὶ σεις, Ρωμηοί, νὰ μένετε χωρὶς ἀθανασία.

Ἡ μειοψηφία σας καὶ ἡ συστολή σας φθάνει,
καὶ ἂν στερηθῇτε τὸ ψῆφον
τοῦλάχιστον μὲ προτομή
καθεὶς σας νὰ πεθάνῃ.

Κάθε Ρωμηὸς ἡμίθεος ἀρχαῖος ὡς φανῇ,
καὶ συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὸν δημογεγεῆ,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἐπρότεινε μὲ δάκρυα παιδίου
νὰ φυτευθοῦν ἀγριελιαῖς στὰ περὶ τοῦ Σταδίου.

Κάθε κεφάλι στέψετε,
ποῦλαχε δόξης κλῆρο,
καὶ ἀγριελιαῖς φυτεύετε
στὸ Στάδιο τριγύρω.

Πρόχειραις νὰ τῆς ἔχετε
σὲ κάθε σας δουλειᾷ,
χωρὶς γι' αὐταῖς νὰ τρέχετε
στήν Ἀλτι τὴν παλῆν.

Ὁ κότινος ὡς φυτευθῇ
στήν χώραν τῶν Ἰκτινῶν,
καὶ μιὰ φορὰ νὰ κινήθῃ
τὸ δάσος τῶν κοτίνων
καθὼς ἐκεῖνο, βρε παιδιὰ, τὸ δάσος τῆς Βιρνάμης,
καὶ νὰ τρομάξουνε λαοί, Βασίλεια, Δυναμείς.

Τὸ πνεῦμα τὸ σημερινὸν
ὁ κόσμος ὡς σπουδάσῃ
σὲ Στάδια τῶν Ἀθηνῶν
καὶ σὲ κοτίνων δάση.

Στοὺς χρόνους τούτους τοὺς κλεινοὺς
σκιρτῶντες νὰ σηκώνεσθε,
καὶ γι' ἄθλους καθημερινοὺς
μόνοι νὰ στεφανώνεσθε.

Καθένας ἥρωας τῶν καιρῶν
στεφανωμένος ὡς φανῇ,
καὶ ὁ κότινος νυχθημερὸν
γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ὡς ἀφθονῇ.

Μὴ φανῇτε κουνενέδες,
καὶ ἂν ὡς τώρα, φίλοι παῖδες
τῶν περικλυτῶν Ἑλλήνων,
τόσα σας καμώματα
ἔμεναν χωρὶς κοτίνων
γαῦρα στεφανώματα,
πλὴν ὁ κότινος ὑπῆρχε μὲς σ' τῆς Ἀλτι τὸν τόπο
καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃς ἔπρεπε νὰ κάνῃς κόπο.

Ἐπρεπε γιὰ νὰ τὸν δρέψῃς
νὰ βασανισθῇς, νὰ δέψῃς,
καὶ νὰ μπαίνῃς δλοένα
σὲ σιδηροδόμων τραῖνα.

Ὅμως τώρα μετ' ὀλίγον, ποῦ θὰ βρεῖσθε μ' ἀποστά σας
καὶ πυκνὸν θὰ γένῃ δάσος γιὰ τὰ κατορθώματά σας,

ποῖός, ξεφτέρια καὶ ζαρκάδια,
κότινο δὲν θὰ γυρέψῃ,
καὶ τὰ δρό του τὰ ξεράδια
δὲν θ' ἀπλώσῃ νὰ τὸν δρέψῃ;

Ποῖο τῆς μπάτσικας παιδί
τῆς ἀγριελιαῖς κλαδί
δίχως κόπο καὶ δαπάνη
δὲν θὰ κόβῃ μὲ δρεπάνι;

Ὅταν ἐκ τῆς θείας χάριτος τῆς Ρωμαϊκῆς κρατῆς
καὶ Ρωμηοῦ σὲ φλέγῃ μένος,
εἴτε μείνῃς νικητῆς,
εἴτε μείνῃς νικημένος.

Μέτωπον πρὸς τᾶν τείνων
καὶ ρὰ ρὰ φωνάζων χάσου
μὲς σ' τὰ δάση τῶν κοτίνων
καὶ εὐθὺς στέφου μοναχός σου.

Τὴν τύχην μακαρίσετε καὶ τὸν λαμπρὸν ἀστέρα σας,
καὶ τώρα τὴν γαστέρα σας
τὴν μαλακὴν θαυπεύσετε,
καὶ μὲ χαρὰς σκιρτήματα
στεφανωμένοι σπεύσετε
στῶν ἐκλογῶν τὰ τμήματα.

Φ. — Δρέψατε πάλιν, Ἑλληνες εὐδαίμονες, κοτίνους
στοὺς νέους Ὀλυμπιακοὺς, τοὺς τόσον εὐφροσύνης,
καὶ στέψατε τὸ μέτωπον, ποῦ λάμπει σὰν σελήνη
καὶ ὑπὸ τῶν νόμων τὸν ζυγὸν δὲν ἔμαθε νὰ κλίνη.

Δρέψατε πάλιν, Ἑλληνες, εἰς τοὺς παρόντας χρόνους
κοτίνους ἐκ τῆς Ἀλτι τῆς ἱερᾶς ἀφθονίας,
καὶ αὐτοὺς μεταφτεύετε σ' τῶν Ἀθηνῶν τὴν γῆν
προχείρους νὰ τοὺς ἔχετε δι' ἄλλην ἐκλογὴν.

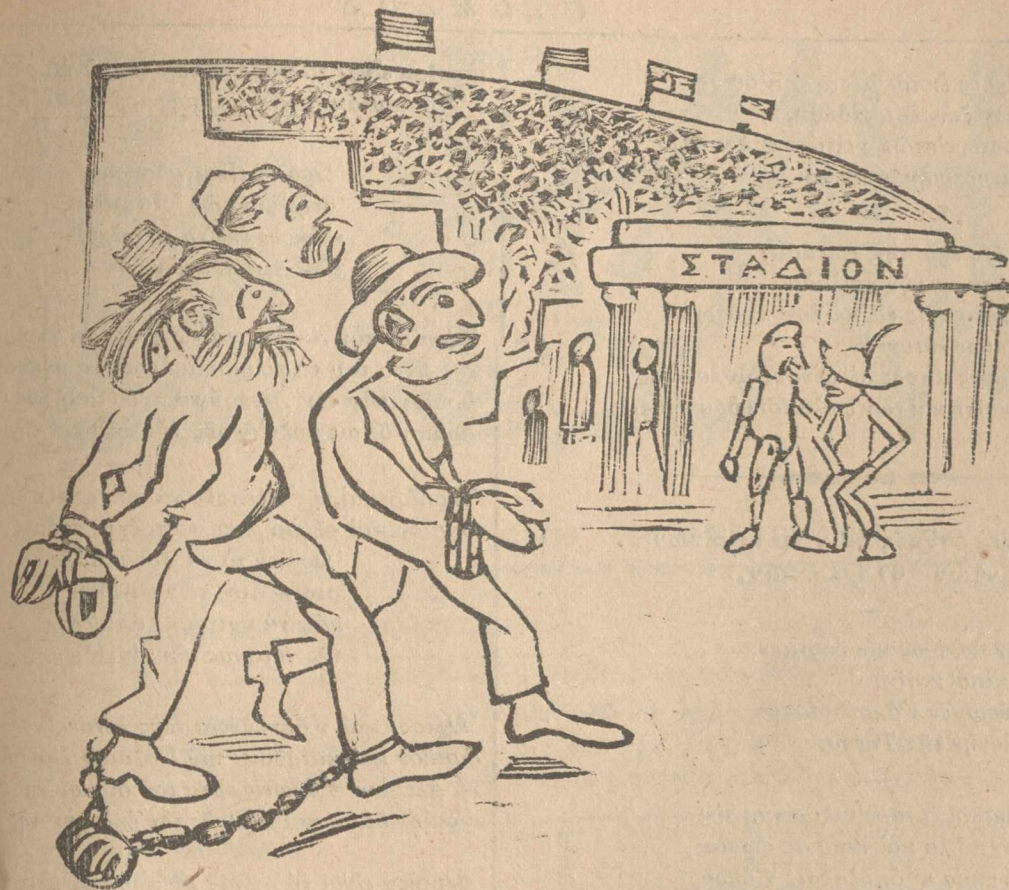
Καὶ σύ, βρε Περικλέτο μου, πρὸς τὰς ἀθλήσεις ῥέπε
καὶ τοὺς κοτίνους δρέψε.
Κατήντησε καὶ ὁ κότινος
κτῆμα κοινὸν ἀπὸ νινος.

Καὶ στέφουν ἀνδρικάς μ' αὐτὸν
καὶ γυναικείας κάρας,
καὶ νικηφόρων Βουλευτῶν
ἀθλητικὰς λαπάρας.

Δρέψατε πάλιν, Ἑλληνες, σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
κοτίνους θαλεροὺς,
καὶ στέψατε τὰ μέτωπα τῶν καλπονοθευσάντων
εἰς τὰς προσφάτους ἐκλογάς, καὶ ὅλων τῶν ἀθλητῶν.

Μηδεὶς λυπεῖσθω κότινον... μὴ δὲ αὐτὸ τὸ γέρας
τὸ γένος φειδωλὸν φανῇ,
καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀφθονεῖ
γιὰ τέκνα καὶ πατέρας.

Θυμᾶσαι, Περικλέτο μου, τοὺς Ὀλυμπιακοὺς,
τοὺς ξένους τοὺς φιλέλληνας καὶ τοὺς ἀθλητικοὺς;
Θυμᾶσαι τοὺς ἀγῶνας μας ἐκείνους, πατριώται;
Θυμᾶσαι καὶ τὸν Ἀλεποῦ, γνωστὸν Ἀμαρουσιώτη,
ποῦ γιὰ τὸν Μαραθῶνιον καὶ ἐκεῖνος πῆρε φῶρα,
καὶ καλὴ ποῦ, τοῦ φώναξαν, μᾶς ἤσουν ἔως τώρα;

Καὶ φυλακισμένοι βγαίνουν
καὶ στὸ Στάδιο πηγαίνουν.

Θυμᾶσαι τοὺς ἀγῶνας μας ἐκείνους, στενοβράχη;
αὐτοὺς ὁ Μαραθῶνιος μοῦ κόλλησε μεράκι,
καὶ ἡ νίκη τώρα τὰ φτερά
ἢ ἄλλου τ' ἀπλώνει — συμφορά!
καὶ πρὸς τῶν Καναδῶν τὰς χώρας ἀποδράσα...
τοῦλάχιστον ἂν ἄφιναν τὸν δῆκο μὲ τὰ ράσα.

Ἐπῆσαν καὶ κατάδικοι τῶν Παλαιῶν Στρατιῶνων
πρὸς χάριν τῶν Ἀγῶνων,
καὶ τῶν τῶν ἀέρα των νὰ πάρουνε καὶ ἐκεῖνοι,
καὶ αὐτοὺς τὸν νέον Στάδιον πολὺ τοὺς συνεκίνει.

Κι' ἂν τοὺς ἀφῆσανε καὶ τί;
Ἑλληνες λέγονται καὶ αὐτοί,
καὶ πρέπει Στάδια νὰ δοῦν
καὶ τῶν προγόνων θήκας,
καὶ ρὰ ρὰ ρὰ νὰ τραγουδοῦν
καλλιστεφάνους νίκας.

Ἑλληνες λέγονται καὶ αὐτοὶ τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρως,
καὶ τῶν Ἀγῶνων, Περικλῆ, τὰς ἐθνικὰς ἡμέρας
πρὸς τὰ παραβλέπονται καμμιὰ φορὰ καὶ οἱ τύποι,
καὶ νομίζονται καὶ οἱ κατάδικοι λιγὰκι καρδιοκτύπι
τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν, τὴν Ἀλτι καὶ τὸ Κρόνιον,
τὰ τμήματα, γιὰ τὸ φουτ-μπῶλ, καὶ γιὰ τὸν Μαραθῶνιον.

Αὐτοὺς ὁ δρόμος προκαλεῖ ψυχῶν γενναίων σάλους...
τοῦλάχιστον ἂν ἄφιναν νὰ τρέξῃ μὲ τοὺς ἄλλους
καὶ τῶν φυλακῶν τοῦ Παλαιοῦ Στρατιῶνος,
καὶ ἂν ἤνῃσαν σήμερα τὰ δῶλα τοῦ Μαραθῶνιος.

Δρέψατε Ἑλληνες κοτίνους
γιὰ νὰ στέψετε μ' ἐκεῖνους

ἀγαθοὺς φυλακισμένους, ποῦ τοὺς πῆγαν μ' ἄλυσίδες
στοῦ Σταδίου τῆς κερκίδος.

Μὴ κανεὶς τιμωρηθῇτω... χάριν τῶν κλεινῶν Ἀγῶνων
ἐπιείκεια πρὸς ὅλους καὶ ἔλεος ἀρμόζει μόνον.
Μὴ κανένα τιμωρήσῃς, ἀθλητῶν φυλὴ γενναία...
κατεδάκρυσαν καὶ ἐκεῖνοι μὲ τὰ Στάδια τὰ νέα,
καὶ ἐξηκόντισαν βλεμμάτων εἰς τοὺς στίβους ἀστράπας,
καὶ ἀνεχώρησαν καὶ αὐτοὶ
λυπημένοι καὶ σκυφτοί,
ποῦ δὲν ἄφισαν νὰ τρέξῃ καὶ ὁ διάσημος παπᾶς.

Μὴ γιὰ τούτους τιμωρία, καὶ ἐν ἡμέραις ἐθνικαῖς
μὴ κατάδικος κανένας ἀδράνῃ σὲ φυλακαῖς.
Περισσεύει τόσος χώρος εἰς τὸ Στάδιον ἐκεῖ
καὶ γι' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐν τέλει,
καὶ ὅποιος νὰ σκοτώσῃ θέλει
νὰ τὸ κάνῃ σ' τοὺς Ἀγῶνας, ποῦ δὲν πάει φυλακή.

Τόσους Προμηθεὶς δεσμότης τῆς φυλῆς τῆς δοξασιμένης
ποῦ διαρῆς νὰ τοὺς φιλήσῃς,
προπονήσετε τοὺς τώρα σ' τὸ φουτ-μπῶλ καὶ σ' τὸν λόν-τένις
καὶ σ' τὰς ἄλλας τὰς ἀθλήσεις.

Κάμετε τοὺς δυσκοβόλους καὶ ὅπως τὸν παπᾶ ταχέως,
καὶ εἰς Ἀγῶνας προσεχεῖς
πρώτους Ὀλυμπιονίκας ὅλοι νὰ τοὺς καμαρώσουν
καὶ σ' τὰ δάση τῶν κοτίνων τὴν ἀοίδα των νὰ τραβοῦν.

Προπονήσετε καὶ τούτους γιὰ τοὺς ἄθλους τοὺς δυσκόλους,
φέρετε σ' τὸν στίβον καὶ ὅλους
τοὺς ἀθλοῦντας εἰς τὸ στήν
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκατῆ.

* Αφιετέ τους ἐλευθέρους ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁδῶν
δίχως τὸν ζουρλομανδύαν,
προπονήσετε καὶ τούτους σιτῶν φιλιότητων Σουηδῶν
τὴν γυμναστικὴν παιδείαν.

* Σιτῶν Ἀγώνων τὴν Ἑλλάδα,
σιτῶν κοτίνων τὴν κοιλάδα,
μία σκέψις ὅς κρατήσῃ πῶς εἰς μέλλον προσεχὲς
καὶ βεβαίως εὐτυχὲς
θ' ἀναδείξῃ νικηφόρους ἔμπρὸς σὲ ξένους ἀθλοθέτας
τοῦ Ζωρζ' ἡ Δρομοκαΐτη καὶ τῶν φυλακῶν δραπέτας.

*** Ἐξελέγξεις τῶν τμημάτων
ἐπὶ νέων ἀθλημάτων.**

Π.— Καὶ νῦν ἀσπίδας κρούσωμεν,
καὶ μὲ κλαδί κοτίνου
ὅς σπεύσωμεν ν' ἀκούσωμεν
τὴν ἐκλογὴν τῆς Τήνου.

* Ὁραῖον εἶναι νὰ σκιρτᾷς στοὺς Ὀλυμπιακοὺς
καὶ νὰ κυττάζῃς πένταθλα καὶ παιδιὰς ὥραιας,
ἀλλ' ὅμως εἶν' ἐντρυφήματα καὶ ἀπόλαυσις ν' ἀκοῦς
καὶ ἐκεῖνα ποῦ συνέβησαν σὶ τὸν Δῆμον τῆς Περαίας.

* Ὁραῖον εἶναι σὰν περνοῦν Σχολεῖα κατὰ λόχους
κάθε ψυχὴ νὰ πάλλῃ,
ὥραϊον ὅμως καὶ ν' ἀκοῦς τοὺς ἀθλοὺς τοὺς ἐξόχους
Καρόλου τοῦ Βιτάλη.

* Ὁραῖον καὶ τὸ θέαμα σωμάτων τορνευτῶν,
ὥραϊα τὰ μονόζυγα, τὰ δίζυγα καὶ τάλματα,
ὥραϊον ὅμως καὶ ν' ἀκοῦς πῶς κατὰ βουλευτῶν
προσφάτως ἐξεδόθησαν συλλήψεως ἐντάλματα.

* Ὁραῖον τὴν νεότητα νὰ βλέπῃς τῆς πατρίδος,
ὥραϊον καὶ τὴν ἐκλογὴν ν' ἀκοῦς τῆς Μεγαρίδος,
ὥραϊον μὲ τῶν ἀθλητῶν ν' ἀγάλλῃσαι τὸν σάλον,
ὥραϊον καὶ τὴν ἐκλογὴν ν' ἀκούῃς τῶν Φαρσάλων.

* Ὁραῖον νὰ πτερόνεσαι μ' ἀθλητικὰς δυνάμεις,
ὥραϊον ὅμως καὶ ν' ἀκοῦς τὴν ἐκλογὴν τῆς Σάμης,
ὥραϊον εἶναι νὰ φοιτᾷς σὲ κόμους καὶ θαλάσας,
ὥραϊον καὶ τὴν ἐκλογὴν ν' ἀκούῃς τῆς Ἠλείας.

* Ὁραῖον εἰς τὸ Στάδιον νὰ πᾶς καὶ νὰ ξαπλώῃς
ὥραϊον μὲ τὸν κότινον νὰ στέφῃς καὶ κυράδες,
ὥραϊον ὅμως καὶ ν' ἀκοῦς πῶς σὲ διαδηλώσεις
ἔλαβαν μέρος ἐνεργὸν φηγόμενοι μὲ Γκοάδες.

* Ὁραῖον εἶναι νὰ πετᾷς
μ' ἀκόντια καὶ βέλη,
ὥραϊον εἶναι νὰ κυττάς
τοῦ Καναδοῦ τὰ σκέλη,
καὶ ἐκεῖνα τὰ τοῦ Ρόμπερτσον, ἀνδρὸς Ἀμερικανοῦ,
ὥραϊον ὅμως νὰ κυττάς καὶ τὰ τοῦ Καραπάνου.

* Ὁραῖον ὅπως μέλισσα σὲ κάλυκας ἀνθῶνος
νίκης χυμοὺς ν' ἀπιδυλᾷς σ' αὐτῆς δόξης τὸ Παλλάδιον.

ὥραϊον εἶναι νὰ θαρρῇς πῶς ἐκ τοῦ Μαγαθῶνος
ὁ Κουντουλάκης καὶ ὁ παππᾶς πρῶτοι θὰ ἔμπούν σὶ τὸ

* Ὁραῖον εἶναι, μασκαρᾶ,
σ' αὐτὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
ν' ἀκοῦς ἐκεῖνα τὰ ρὰ ρὰ
τῶν Ἀμερικανῶν.

* Ὁραῖον τὸν Διάδοχον τὸ Στέμμα νὰ φιλῇ
καὶ ἐκεῖνο του τὸ φίλημα παλμοὺς νὰ προκαλῇ,
ὥραϊον σὰν τὸν Ἀλεποῦ νὰ προσπαθῇς νὰ γίνῃς,
ὥραϊον ὅμως καὶ ν' ἀκοῦς τὴν ἐκλογὴν Αἰγίνης.

* Ὁραῖον καὶ τῆς Ἀλεποῦς νὰ πιάνης τὴν οὐρά,
ὥραϊον καὶ σὲ τμήματα νὰ τρέχῃς σοβαρά.
Ὁραῖον τὸ νὰ προσπαθῇς
σὶ τὸ κράτος τῶν σανίδων
πῶς νὰ κυττάζῃς ἀπαθῆς
τῆς γάμπαις τῶν Δανίδων.

* Ὁραῖον καὶ ν' ἀσπάζεσαι τοὺς ξένους παραφρόνους
ὥραϊον καὶ κατὰ δίκου τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος
νὰ βλέπουν τ' ἀγωνίσματα τοῦ δίσκου καὶ τῆς πάλης,
ὥραϊον ὅμως καὶ ν' ἀκοῦς τὴν ἐκλογὴν τῆς Πάλης.

* Ὁραῖον εἶναι νὰ πηδᾷς μὲ πηδήμα Σιφίδος,
ὥραϊον καὶ τὴν ἐκλογὴν ν' ἀκοῦς τῆς Παρνασσίδος,
καὶ τὸν Χρησιδὴν, Φασουλῇ, δεινὸν Παρνασσίδος,
ἔξ οὗ σὰν χεῖμαρρος ὁρμᾷ ρητορικὴ ραγδαία.

* Ὁραῖον εἶν' ἐπιτυχῶς σὶ τὸ κέντρον νὰ σκοπεύῃς,
ὥραϊον καὶ τῶν ἐκλογῶν ν' ἀκοῦς καλπονοθεύσεις.

* Ὁραῖον τῆς κλεινῆς μητρὸς
νὰ λέγεσαι θρησπιάρι,
ὥραϊον ὅμως καὶ νὰ τῶς
ἐκ μέρους μου στηλιθάρ.
Καὶ δέξου τώρα χαστουκιὰς
καὶ κάμποσαις κατραπακιὰς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

* Ἐπαινος ὄντως πρέπει σὶ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον
Λουμπὲ καὶ Ἀβραμοπούλου, καὶ πληθὸς ἀριστῶν
γὰ τὰ γλυκίσματα του, τὰ χάριτος μεστὰ,
καὶ γὰ τὰ παγωτὰ του τὰ κοσμοεξακουστὰ,
ποῦ στείλεις καὶ σ' ἐμένα τ' Ἀθ-Γειωργίου τὸ βορὴ
καὶ ἡδφράνθη καὶ ἐδροσιστὴ τὸ ἔβλινο κοπάδι.

Τοῦ Δρομοκαΐτειο τοῦχος λογοδοσίας
περὶ τῶν ἀσθενῶν του καὶ τῆς περιουσίας.

Εἰς τὸ Παρεῖον τὸ γνωστὸν τοῦ Παπαϊωάννου,
δικαίως φήμην χαίροντος τεχνίτου Παρισιάνου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν περικυκλεῖ παγκάλας,
ἴτω πᾶς λέων τοῦ συρμοῦ μικρὸς τε καὶ μεγάλος.
Τὰ νέα τὰ κοστούμια του τὸ θέμα τῆς ἡμέρας,
σὶ τὸ Στάδιον τῆς ραπτικῆς τοὺς πρέπει πρῶτον γὰρ
τοῦ Γεωργ' ὁμνήσεις, παιδιὰ, παλλίδα καὶ βέλη,
ποῦ δίχως συταγωνισμὸν θὰ μένουν σὶ τὸν αἶνα.

Τοῦ Ρωμμοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χεῖμαρρον
σ' αὐτῆς Πηγῆς τῆς Ζηροδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι δρᾶσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμὸς,
σ' αὐτὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκον, δεκατέσσαρ' ἀρῶμους.